

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/29/2013
Identifikačné číslo spisu:	9011010055
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9011010055.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: I.. F.J., bytom W. XXX/XXX, F., zastúpený advokátom JUDr. Martinom Bašistom, Advokátska kancelária, so sídlom Námestie sv. Egídia 95, Poprad, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. p.: SLV-PS-PK-166/2010 zo dňa 31. januára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. marca 2013, č. k. 4S 78/2011-48, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. marca 2013, č. k. 4S 78/2011-48 z m e ň u j e tak, že rozhodnutie žalovaného č. p. SLV-PS-PK-166/2010 zo dňa 31. januára 2011 a personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 492 zo dňa 12. novembra 2010 podľa ust. § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. z r u š u j e a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 128,82 Eur do rúk jeho právneho zástupcu JUDr. Martina Bašistu v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 15. marca 2013, č. k. 4S 78/2011-48 poukazom na ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-PS-PK-166/2010 zo dňa 31. januára 2011, ktorým bol zamietnutý rozklad proti prvostupňovému rozhodnutiu a potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 492/2010 zo dňa 12. novembra 2010, ktorým bol žalobca prepustený podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície platného v rozhodnom čase (ďalej len zákon č. 73/1998 Z. z. alebo zákon) zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, z dôvodu jeho údajného protiprávneho konania zo dňa 29. decembra 2009 až 3. marca 2010, ktorým porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. O trovách konania rozhodol súd tak, že účastníkom poukazom na ust. § 250k ods.

1 O.s.p. náhradu trov konania nepriznal z dôvodu neúspechu žalobcu v konaní a žalovaného z dôvodu, že mu právo na náhradu zo zákona neprislúcha.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd mal po preskúmaní administratívneho spisu naplnenie dôvodov na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru preukázané. Konštatoval, že žalovaný postupoval v zmysle zákonných ustanovení, ktoré v odôvodnení rozhodnutia citoval, žalobcovi bola daná možnosť sa vyjadriť ku skutkom, ktoré mu boli kladené za vinu, pričom ten nepredložil žiadny dôkazný prostriedok vyvracajúci zistenia zakladajúce začatie konania o jeho prepustení zo služobného pomeru. Krajský súd zistil, že žalobca spáchanie skutkov poprel a trval len na prezumpcii nevinu, k predloženým DVD záznamom a nimi preukázaných skutočností sa vyjadril tak, že plnenie neprinieslo nikomu výhodu a tieto skutočnosti nedokázal žiadnym spôsobom vyvrátiť; toto konanie bolo podľa žalovaného spôsobilé narušiť vážnosť Policajného zboru a ohroziť dôveru v tento zbor; konanie žalobcu považoval žalovaný za porušenie služobnej prisahy a povinností policajta zvlášť hrubým spôsobom, a preto ponechanie žalobcu v služobnom pomere by vzhľadom na charakter jeho skutku bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu bezúhonnosti, čestnosti, dodržiavania zákonov predovšetkým zo strany policajtov. Podľa názoru krajského súdu žalovaný sa správne a dostatočne vysporiadal s námietkami žalobcu vo svojom rozhodnutí ako i vo vyjadrení k žalobe a svoju správnu úvahu dostatočným spôsobom rozvinul. Taktiež zdôraznil, že správne konanie nie je závislé od výsledkov trestného konania súvisiaceho so skutkom žalobcu, pretože dôvody prepustenia nemusia spĺňať kvalifikáciu trestného činu. Krajský súd ďalej vo svojom rozhodnutí vo vzťahu k žalobcovej žalobnej námietke uviedol, že o prepustení žalobcu zo služobného pomeru bolo rozhodnuté v zákonnej lehote. K uvedenému dospel na základe dôkazov vyplývajúcich z administratívneho spisu, keď zo skutkových zistení bolo zrejmé, že o dôvode prepustenia sa bezprostredne nadriadený žalobcu dozvedel najskôr dňa 20. septembra 2010, kedy bol oboznámený o vznesení obvinenia voči žalobcovi, konania, ktoré je žalobcovi kladené za vinu sa žalobca dopustil dňa 29. decembra 2009, 12. januára 2010, 18. januára 2010, 25. januára 2010, 19. februára 2010, 3. marca 2010 a 17. marca 2010. Ministrom vnútra SR bol návrh spolu s podkladmi predložený dňa 11. novembra 2010, personálny rozkaz bol vydaný dňa 12. novembra 2010 a doručený žalobcovi dňa 15. novembra 2010. Podľa názoru krajského súdu rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňové rozhodnutie obsahovali obligatórne náležitosti vyžadované zákonom, výroky obsahovali údaj s ustanovením právneho predpisu podľa, ktorého rozhodli a v odôvodnení bol obsiahnutý popis skutočností na základe, ktorých správny orgán rozhodol. Rozhodnutia vydal na to oprávnený orgán, podpísané ministrom vnútra SR s tým, že žalobcovi boli v súlade s ustanovením § 266 ods. 3 zákona doručené ich odpisy. Krajský súd stotožniac sa s právnymi závermi žalovaného, po doplnení odôvodnenia rozhodnutia o prepustení žalobcu dospel k záveru, že nebol dôvod na zrušenie alebo zmenu preskúmaného rozhodnutia, a preto rozhodol tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhoval, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, alternatívne, aby rozhodnutie krajského súdu zmenil a jeho žalobe vyhovel.

V dôvodoch odvolania namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a to na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci resp. nesprávneho právneho posúdenia. Žalobca uviedol, že krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z listinných dôkazov, ktoré boli súčasťou administratívneho spisu a vytkol mu, že pre svoje rozhodnutie nepovažoval za potrebné doložiť spis trestného konania, ktoré sa voči žalobcovi vedie na Ministerstve vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby - Východ, Košice, ČVS: SKIS-377/IS-4-V-2009. Žalobca mal za to, že takto doplneným dokazovaním, by krajský súd zistil, že skutočností, na základe ktorých bol prepustený zo služobného pomeru a ktoré boli podkladom pre odôvodnenie takéhoto postupu, neboli v rámci trestného konania preukázané a predmetné trestné konanie by malo byť, podľa vyjadrenia vyšetrovateľa, dozorujúcim prokurátorom zastavené. Predmetná skutočnosť, podľa názoru žalobcu svedčí o tom, že dôvody, pre ktoré bol prepustený zo služobného pomeru neboli v rámci prípravného konania potvrdené a preukázané, a preto má za to, že v rámci uplatnenej prezumpcie nevinu sa javia ako jedinými a správnymi jeho tvrdenia, že sa uvedeného konania nedopustil. Žalobca vyslovil presvedčenie, že následne ako bude konanie voči nemu zastavené, celé konanie vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru musí byť považované za zmätočné a nezákonné. Vyslovil názor, že neexistujú

žiadne iné dôvody, pre ktoré by mohol byť prepustený zo služobného pomeru. Poukázal na to, že v personálnom rozkaze v rozpore s usmernením Ministerstva vnútra SR č. p. SPC-625/1-2005 v časti pre postup policajných orgánov pri prepúšťaní príslušníkov PZ zo služobného pomeru, nie je uvedené a už vôbec nie rozvedené, v čom sa vidí zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy, alebo služobnej povinnosti a nikde nie je odôvodnené, prečo by ponechanie žalobcu bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Vytkol krajskému súdu, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal tou skutočnosťou, že v napadnutom personálnom rozkaze Ministra vnútra SR nie je nikde zhodnotená závažnosť a nebezpečnosť konania žalobcu a jeho prípadne následky. Mal za to, že žalovaný pri svojom rozhodovaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru postupoval zaujate a tendenčne a všetky skutočnosti boli hodnotené jednostranne v jeho neprospech a to aj napriek tomu, že v predmetnom usmernení MV SR je jednoznačne uvedené, že všetky zhromaždené dôkazy treba veľmi dôsledne a objektívne hodnotiť a nie je možné pripustiť jednostranné hodnotenie v prospech ani v neprospech policajta.

Vytýkal krajskému súdu, že nesprávne vyhodnotil ním namietané procesné vady konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru ohľadne absencie podpisu ministra vnútra na personálnom rozkaze, pričom sa neuspokojil s konštatovaním krajského súdu s tým, že v súlade s ust. § 266 ods. 3 zákona boli žalobcovi doručené odpisy rozhodnutí, ktoré boli vlastnoručne podpísané ministrom vnútra SR. Namietal, že predmetný personálny rozkaz mu bol doručený opatrený iba pečiatkou Ministerstva vnútra SR bez absencie podpisu akejkoľvek oprávnenej osoby a tak isto bez absencie tej skutočnosti, že sa má jednáť o podpis ministra vnútra SR. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca žiadal jeho odvolaciemu návrhu vyhovieť.

Žalobca k odvolaniu osobitným písomným podaním doložil listinné dôkazy a to kópiu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 11. júna 2013, sp. zn. 3Sžo/19/2013, ktorým došlo k zmene rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 81/2011-41 zo dňa 15. novembra 2012 tak, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu Ministerstva vnútra SR č. SLV-PS-PK-168/2010 zo dňa 17. februára 2011, ktorým bol potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra č. 491 zo dňa 12.11.2010, ktorým bol M. U. T. prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, bolo poukazom na ust. § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. zrušené a vec bola vrátená správneho orgánu na ďalšie konanie. Taktiež doložil uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR zo dňa 26. júla 2013, č. VII/2 Gv 230/09-37, ktorým došlo k zastaveniu trestného stíhania o. i. aj žalobcu z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný konštatoval, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu treba považovať za súladné s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a v dostatočnom rozsahu odôvodnené, ako aj, že krajský súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a preto navrhol, aby odvolací súd toto rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Mal za to, že rozhodnutie krajského súdu bolo vydané v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku po riadnom zistení skutočného stavu. Poukázal na to, že podľa judikatúry Ústavného súdu SR, úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzeným (index ne eat petita partium). Výnimku z tejto zásady, ktorá vyplýva z ust. 249 ods. 2 O.s.p., predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (ust. § 250j ods. 3 O.s.p.). Žalovaný zdôraznil, že dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona bolo porušenie služobnej prisahy zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. V zmysle ustáleného právneho názoru Najvyššieho súdu SR je posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prisahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým

vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. (napr. NS SR č. k. 1Sžo 33/2008, 3Sžo 15/2011, 3Sžo 21/2011).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis mal preukázané, že v danej veci bol podaný návrh na prepustenie žalobcu - príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru v štátnej službe podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., na základe jeho protiprávneho konania zaznamenaného na kópii DVD č. P-1283 E, B a C. Zo samotného návrhu je zrejmé, že protiprávne konanie bolo dostatočne zistené a preukázané na základe kópií DVD č. P-1283 B, C, a E, poskytnutých vyšetrovateľom MV SR sekcie kontroly a inšpekčnej služby 4. Inšpekčné oddelenie v Košiciach, ktoré boli získané využitím informačno - technických prostriedkov v zmysle ust. § 114, § 115 Trestného poriadku a vykonané na základe príkazu sudcu špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica. Po predchádzajúcom oznámení o začatí konania o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru bol žalobca poučený podľa ust. § 56 ods. 1, ust. § 237 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z.. Žalobca využil svoje právo a k predmetnej veci sa písomne dňa 6. októbra 2010 vyjadril. Ďalej je zrejmé, že ako dôkaz bola dňa 6. októbra 2010 spísaná zápisnica o výsluchu účastníka konania č. p. UHCP-PO-CP-PP-280-008/2010 so žalobcom ako i dodatok č. p. UHCP-PO-CP-PP-280-017/2010 zo dňa 19. októbra 2010. Taktiež bol ako dôkaz použitý úradný záznam č. p. UHCP-PO-CP-PP-280-009/2010 zo dňa 6. októbra 2010 spísaný po nahliadnutí do vyšetrovacieho spisu ČVS:SKIS-377/IS-4-V-2009 zo dňa 14. septembra 2010. Obsahom administratívneho spisu sú i zápisnice o výsluchu osôb I.. L. Q., H. C. C., X. X., L. M. Q.. Za podklad rozhodnutia slúžilo vyjadrenie žalobcu k začatiu konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ č. p. UHCP-PO-CP-PP-280-007/2010 zo dňa 6. októbra 2010.

Personálnym rozkazom Ministra vnútra SR č. 492 zo dňa 12. novembra 2010 bol žalobca prepustený podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. zo služobného pomeru príslušníka PZ, po predchádzajúcom prerokovaní v Rade útvarov ministerstva a Prezídia Policajného zboru Odborového zväzu polície - podľa ust. § 225 ods. 2 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. z dôvodu porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Na základe rozkladu žalobcu bol vyššie uvedený personálny rozkaz rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 31. januára 2011, č.p. SLV-PS-PK-166/2010 (rozhodnutie napadnuté žalobou) potvrdený a rozklad žalobcu bol zamietnutý.

Preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov predmetných rozhodnutí je predmetom konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorý žalobu ako nedôvodnú zamietol je predmetom tohto odvolacieho konania.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP). Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 16 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície platnom v rozhodnom čase, služobný pomer vzniká dňom určeným v rozhodnutí nadriadeného o prijatí občana do služobného pomeru, ak nastúpi štátnu službu v tento deň a zloží služobnú prísahu.

Podľa ust. § 17 ods. 1 citovaného zákona, občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie:

"Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

Podľa ust. § 48 ods. 2 citovaného zákona Policajt je povinný

- a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,
- b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,
- c) oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby, a hroziacu škodu,
- d) zakročiť, ak hrozí škoda a na jej odvrátenie je potrebný neodkladný zákrok; nemusí tak urobiť, ak mu v tom bráni dôležitá okolnosť alebo ak by tým seba alebo iné osoby vystavil vážnemu ohrozeniu,
- e) pri výkone štátnej služby dodržiavať pravidlá služobnej zdvorilosti a správať sa slušne k štátnym zamestnancom a v služobnom styku aj k ostatným občanom,
- f) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného,
- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu,
- i) vykonávať štátnu službu nestranne,
- j) poskytnúť Policajnému zboru osobné údaje, 8) ktoré sú nevyhnutné na realizáciu práv a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru,
- k) plne využívať čas služby a dodržiavať ustanovený základný čas služby v týždni, prípadne kratší čas služby v týždni; to neplatí v prípade, že mu bolo udelené služobné voľno alebo dovolenka,
- l) byť pri výkone štátnej služby ustrojený a dbať o náležitú úpravu svojho zovňajšku,
- m) oznámiť bezodkladne bezprostredne nadriadenému príbuzenské vzťahy podľa § 18, ktoré vznikli počas trvania služobného pomeru,
- n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov,
- o) preukázať nadriadenému, že riadne študuje a bezodkladne mu oznámiť všetky zmeny súvisiace so štúdiom pri výkone štátnej služby,
- p) predložiť bezodkladne nadriadenému rozhodnutia zakladajúce stratu bezúhonnosti,
- r) oznámiť bez zbytočného odkladu nadriadenému stratu alebo odcudzenie svojho služobného preukazu alebo služobného odznaku,
- s) podrobiť sa lekárskej prehliadke, prieskumnému konaniu alebo psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby,
- t) nastúpiť do výkonu štátnej služby bezodkladne po zrušení rozhodnutia o skončení služobného pomeru a oboznámiť s týmto rozhodnutím bezprostredne nadriadeného,
- u) zvyšovať si odborné vedomosti, zručnosti, schopnosti a návyky potrebné na výkon štátnej služby a prehlbovať si kvalifikáciu,
- v) dodržiavať liečebný režim určený ošetrojúcim lekárom počas dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz a zdržiavať sa na adrese uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz.

Podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ citovaného zákona, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa ust. § 192 ods. 5 citovaného zákona, o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1

písm. d/ až g/ možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Podľa ust. § 233 ods. 1, 2 citovaného zákona, oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa ust. § 235 ods. 1 citovaného zákona, konanie sa začína na návrh účastníka konania alebo služobného úradu.

Podľa ust. § 238 ods. 1 až 4 citovaného zákona, za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa ust. § 247a citovaného zákona, na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem výkonu rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán v predmetnej veci náležite nepostupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si nežadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne nezistil skutočný stav veci, v dôsledku čoho rozhodol vo veci predčasne, ktoré pochybenia neodstránil ani žalovaný v odvolacom konaní, majúce za následok nezákonnosť preskúmvaného rozhodnutia, a preto súd prvého stupňa nerozhodol v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol.

Vychádzajúc zo skutkových zistení odvolací súd zistil, že z návrhu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru v štátnej službe ako príslušníka policajného zboru podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý je súčasťou administratívneho spisu, nepochybne vyplýva, že protiprávne konanie, ktorého sa žalobca mal dopustiť, bolo zaznamenané na kópii DVD č. P-1283 E, č. P-1283 C, č. P-1283 B, ktoré boli získané využitím informačno - technických prostriedkov v zmysle ust. § 114, 115 Trestného poriadku a vykonané na základe príkazu sudcu špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica. Tieto boli poskytnuté vyšetrovateľom MV SR sekcie kontroly a inšpekčnej služby odboru inšpekčnej služby 4. inšpekčné oddelenie v Košiciach pre účely správneho konania. Protiprávne konanie, ktorého sa mal žalobca dopustiť a ktoré bolo dôvodom pre jeho prepustenie zo služobného pomeru, sa zhoduje so skutkami kladenými mu za vinu v uznesení o vznesení obvinenia podľa ust. § 206 ods. 1 Trestného poriadku zo dňa 14. septembra 2010, ČVS: SKIS-377/IS-4-V-2009. Správny orgán mal na základe vyššie uvedených kópií DVD protiprávne konanie žalobcu dostatočne zistené a preukázané. Správny orgán ďalej vychádzal z dôkazov založených v administratívnom spise o. i. zo zápisnice o výsluchu účastníka konania zo dňa 6. októbra 2010 č. p. UHCP-PO-CP-PP-208-008/2010, úradného záznamu zo dňa 6. októbra 2010, č.p. UHCP-PO-CP-PP-280-009/2010 o nahliadnutí do vyšetrovacieho spisu ČVS:SKIS-377/IS-4-V-2009 zo dňa 14.9.2010, ako i z vyjadrenia žalobcu ako účastníka konania k začatiu konania o jeho prepustenie zo služobného pomeru zo dňa 6. októbra 2010, č. p. UHCP-PO-CP-PP-280-007/2010. Na základe vykonaných dôkazov potom dospel správny orgán postupom podľa ust. § 238 ods. 4 zákona k záveru o tom, že žalobca sa protiprávneho konania dopustil a toto konanie je v rozpore s čl. 5 Nariadenia ministra vnútra č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ, zároveň je toto konanie hrubým porušením služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov, pretože žalobca konal úmyselne pre získanie neoprávnenej výhody na vlastný prospech alebo na prospech iného. Správny orgán ďalej konštatoval, že žalobca týmto konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil základné

povinnosti policajta uvedené v ust. § 48 ods. 3 písm. a/ a g/ zákona. Žalobca už v samotnej žalobe namietal nedostatočne zistený skutkový stav a na základe toho nesprávne právne posúdenie, pričom poukazoval na to, že predmetný personálny rozkaz vychádzal len z dovtedy zadovážených zistení v rámci trestného konania vedeného na MV SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby 4, Inšpekčné oddelenie, ČVS: SKIS-377/IS-4-V-2009. Žalobca poprel spáchanie konania kladené mu za vinu v uznesení o vznesení obvinenia, tvrdiac, že všetky dovtedy zadovážené dôkazy v žiadnom prípade nesvedčia v jeho neprospech a vyjadril presvedčenie, že bude vecou až ďalšieho dokazovania, či sa konania kladeného mu za vinu dopustil. Na uvedenej námietke o nedostatočne zistenom skutkovom stave zotrval aj v podanom odvolaní.

Odvolací súd ďalej zistil, že z kópie rozhodnutia- uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 26. júla 2013, č. VII/2 Gv 230/09-37, ktoré žalobca založil do súdneho spisu dňa 6. augusta 2013 vyplýva, že trestné stíhanie obvinených o .i. aj žalobcu bolo podľa ust. § 215 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zastavené, pretože skutok kladený mu za vinu nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej súvislosti poukazuje na právne závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 5/2011-77, z ktorých vyplýva: „procesné ustanovenie, podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, pokiaľ sú v súlade s právnymi predpismi, treba z ústavnoprávneho hľadiska považovať za kolíziu verejného záujmu a ochrany práv. Ide totiž o stret medzi verejným záujmom na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia v konaní a ochranou určitých práv, resp. oprávnených záujmov, ktoré bránia použitiu niektorého dôkazného prostriedku. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že prednosť má verejný záujem na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia, avšak za súčasného spolupôsobenia brzd daných s ohľadom na ochranu určitých práv, resp. oprávnených záujmov. Tým je dané, že nie všetky prostriedky, pomocou ktorých by objektívne bolo možné zistiť a objasniť skutočný stav veci, sa smú použiť v príslušnom konaní. Z ustanovenia § 114 ods. 7 Trestného poriadku vyplýva zásadný zákaz použitia obrazovo-zvukového záznamu získaného v rámci konkrétneho trestného konania v inom trestnom konaní, avšak s určitými taxatívne vymenovanými výnimkami. Trestný poriadok upravuje matériu získavania a použitia obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami iba v rámci trestného konania. Naproti tomu získavanie a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami v iných konaniach, resp. pre účely iných konaní upravuje zákon o ochrane pred odpočúvaním (§ 1 ods. 1 a 2). „

Vzhľadom k uvedenému vychádzajúc z názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveného vo vyššie uvedenom náleze, ktorým je súd viazaný, odvolací súd dospel k záveru o nezákonnosti postupu žalovaného pri použití dôkazných prostriedkov na náležité zistenie skutkového stavu ako materiálnej podmienky pre posúdenie skutku kladeného žalobcovi za vinu, ktorý bol dôvodom pre jeho prepustenie zo služobného pomeru ako príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1, písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., podmieňujúci nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval námietky žalobcu vznesené v jeho odvolaní, ako aj v žalobe, o nedostatočne zistenom skutkovom stave za dôvodné.

Odvolací súd súčasne dáva do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky v právnom závere vyslovenom vo vyššie označenom náleze vychádzal z namietaného porušenia čl. 22 ods. 1 ústavy, čl. 13 listiny a čl. 18 ods. 1, 2 dohovoru sťažovateľom, ktorý o. i. v tejto súvislosti konštatoval, že „z už citovaných ustanovení zákona o ochrane pred odpočúvaním vyplýva, že použitie informačno - technických prostriedkov bez predchádzajúceho súhlasu toho, komu sa zasahuje do súkromia, v inom ako trestnom konaní je možné, iba „ak je to nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných“. Aj keď je Colná správa oprávnená používať záznamy vyhotovené informačno-technickými prostriedkami, rozsah takéhoto oprávnenia je obmedzený už uvedeným účelom uvedeným v zákone. Správne konanie o skončení služobného pomeru colníka, ale ani občianske súdne konanie o preskúmanie rozhodnutia vydaného v takomto správnom konaní nie sú konaniami, v ktorých by bolo možné použiť záznam

vyhotovený pomocou informačno-technických prostriedkov, keďže to odporuje účelu, na ktorý môžu byť takéto záznamy použité. Je pravdou, že podľa ustanovenia § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, avšak iba za podmienky, že tieto dôkazné prostriedky sú v súlade s právnymi predpismi. Nie je teda možné prihliadnuť na dôkazy získané či vykonané nezákonným spôsobom.“

V zmysel uvedeného odvolací súd konštatuje, že v predmetnej veci správny orgán, pokiaľ pri preukazovaní protiprávneho konania žalobcu vychádzal len z kópií DVD ako i úradného záznamu o nahliadnutí do vyšetrovacieho spisu, vychádzal z dôkazov, ktoré boli v rámci správneho konania použité v rozpore s právnymi predpismi a preto možno prisvedčiť žalobcovi, že skutkový stav nebol náležité zistený a protiprávne konanie žalobcu nebolo zákonným spôsobom preukázané a z ostatných predložených a správnym orgánom hodnotených dôkazov priamo nevyplýva. Iba z výpovede U. U. Y. zaznamenatej v zápisnici o výsluchu osoby na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci zo dňa 8. novembra 2010, v ktorej uvádza, že bol mnohokrát svedkom, že pri odchode z pracoviska predmety, ktoré údajne mali byť predmetom úplatku pre žalobcu, tento pri odchode z pracoviska vyhadzoval do smetnej nádoby napr. aj dňa 29. decembra 2009, je zrejmé, že žalobca nejaké predmety obdržal a taktiež to ako s nimi v konkrétny deň naložil. Odvolací súd zastáva názor, že pre posúdenie konania policajta postačuje preukázanie skutku, ktorý bol dôvodom na prepustenie a skutkové zistenia musia byť zadovážené spôsobom, ktorý predpokladá zákon.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že v preskúmvanej veci bol nedostatočne zistený skutkový stav pre posúdenie právnej otázky, či skutočne v danom prípade došlo ku konaniu, ktoré napĺňa pojmové znaky skutkovej podstaty právnej normy ustanovenej v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona, ktoré bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

Z uvedených dôvodov odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, rozhodol vo veci vecne nesprávne a v rozpore so zákonom, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 220 zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, podľa § 250j ods. 2, písm. c/, O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p a s ust. § 224 ods. 1, 2 O.s.p.. Žalobcovi priznal náhradu trov konania z dôvodu jeho úspechu v tomto konaní. Priznal mu náhradu trov konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava (ust. § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), podanie žaloby (ust. § 14 ods. 1 písm. b/ citovanej vyhlášky) 57 Eur + režijný paušál 2 x á 7,41 Eur, t.j. spolu 128,82 Eur, ktoré mu vznikli v konaní pred súdom prvého stupňa. Odvolací súd žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1, veta prvá v spojení s § 151 ods. 1, 2 O.s.p., napriek jeho úspechu v konaní, pretože ich výšku nevyčíslil.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.